

private boliger samt på andre områder, hvor det er af afgørende betydning, at stillingen besættes af det ene eller det andet køn.«

Til § 3.

3) *Stk. 2* udgår.

Til § 6.

4) Efter »et bestemt køn« indsættes ordene: »medmindre udøveren er af afgørende betydning på grund af arbejdets eller uddannelsens art«.

Til § 11.

5) I *stk. 1* udgår ordene »og ligestillingsrådet«.

6) *Stk. 2* og *3* udgår.

Bemærkninger.

Til nr. 1.

Det er ikke tilstrækkeligt belyst, hvad *indirekte* forskelsbehandling indebærer. Henvisningen til ægteskabelig eller familiemæssig stilling er alt for vag. Dette fremgår af ministerens svar på spørgsmål fra udvalget, hvori det bl. a. hedder: »Lovforslaget sonder således ikke mellem formel og reel ligebehandling, og der er intet til hinder for, at aftaler, der er til hinder for ligebehandling i lovens forstand, kan indbringes for vedkommende instans, uanset at disse påstås formelt at være i overensstemmelse med ligebehandlingsprincippet.«

Denne formulering afdækker en fundamental uklarhed ved indholdet af lovens formål, som åbner op for, at der ikke bliver en ligestillingsret for arbejdstagerne, men en ligestillingstvang for disse uanset deres forskellige ønsker og anlæg.

Til nr. 2.

Ud over de nævnte offentlige ansættelsesområder bør det i de enkelte familier afgøres ud fra disses behov, om de foretrækker en mandlig eller kvindelig arbejdskraft i hjemmet. Ændringsforslaget svarer stort set til et afsnit i den irske »Employment Equality Act 1977«.

Til nr. 3.

Stk. 2 kan misbruges til at opstille et krav til erhvervsvejledere om, at resultatet af deres erhvervsvejledning, for ikke at indeholde »indirekte forskelsbehandling«, bør resultere i, at der bliver 50 pct. mandlig og 50 pct. kvindelig tilgang til de fleste erhverv.

Heroverfor mener forslagsstilleren, at erhvervsvejledning bør bestemmes ud fra de vejledningssøgendes egne behov og ønsker, selv om disse er udtryk for noget kønsbestemt, herunder det aktuelle kønsrollemønster.

Til nr. 4.

Af erfaringsmæssige grunde kan en arbejdsgiver nære et overvejende ønske om ansættelse af medlemmer af ét køn fremfor et andet, f. eks. som jord- og betonarbejder, hushjælp eller konstabel. Hvis det ikke tillades arbejdsgiveren at tilkendegive denne indstilling i annonceform, spilder man de arbejdssøgendes tid, da deres ansøgning vil blive behandlet på skrømt.

Ifølge rådsdirektivets artikel 2, stk. 2, kan visse former for erhvervsudøvelse og uddannelser undtages fra ligestillingsdirektivet.

Til nr. 5.

Ligestillingsrådet er overflødigt som statsunderstøttet organ for en bestemt kønsideologi.

Til nr. 6.

Om end rådsdirektivet tillader bestemmelserne i stk. 2 og 3, *påbyder* direktivet dem ikke. Disse bestemmelser giver regeringen ret til at iværksætte positiv særbehandling, dvs. mandsdiskriminering, kønskvotering, hvor ikke kvalifikationer og arbejds- og uddannelsessøgendes egne ønsker og behov er bestemmende, men derimod nogle af »ligestillingsrådet« foreslåede kønskvoter.

Sådanne tvangsforanstaltninger i overvejende socialistisk regie strider imod kristeligt folkepartis tanker om mænds og kvinders frie udfoldelse i overensstemmelse med deres personligheds og køns egenart.

Ændringsforslagene sættes først til forhandling.